
Dobozi Eszter

NE VOLNA

Ne volna ilyen – milyen is? – világod!
Ne volna víz alatti fényed ennyi.
Ne volna csúcs – ily hamvasan. Kilátók
körbeforduló boltozatán semmi
ne volna. Zöldek árnya, fecskefű se.
Ékes bogarat, tücsköt szenderegni
sose láttam volna... Levele hűse
selyemfenyőnek, ízes a mag, alma
húsában illat – ne volna. Derülne
színtelenre földed. Ne volna dal ma
minden, mi hangzik, és a szó, ha játszik,
a békasó és kavics sima halma
oly tenyérbe illeszkedő, halálíg
kísértő veszély, és ha nem tüzelne
föl: a betű, a beszéd. Valahány ring –
virág, buga, ne hozzád tülekedne.
Csöndbe foglaló sarok, félhomályba
fordulón a hű hajlék kényre-kedvre
ne tartana. Némaságod aránya,
értelme ne szólítana, s ki fönről
üzen vele. Ne volna ennyi drága
tény és tárgy, s mi foghatatlan: körömből
oly egyszerű lenne, Uram, kíválnom...

(Tiszatáj, 2006/4.)

DOBOZI ESZTER 1956-BAN SZÜLETETT Cegléden. VERSET ÍR. ARANY JÁNOS-DÍJAS.